

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **SK HAMR, z. s.**, IČO: 22846662
se sídlem K vodě 3200/3, Praha 10 – Záběhlice
zastoupený Mgr. Ondřejem Hálou, advokátem
se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1 – Staré Město

proti
žalované: **Národní sportovní agentura**
se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2025, č. j. NSA-02048/2022/PU22/8,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2025, č. j. NSA-02048/2022/PU22/8, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 33 674 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Hály, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 1. 2023, č. j. NSA-2048/2022/PU22/03, dle § 14j odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 18. 2. 2025 (dále jen „rozpočtová pravidla“), zastavila řízení o žádosti žalobce o poskytnutí dotace s tím, že žalobce není oprávněným žadatelem, neboť nesplňuje podmínku bodu 6.2. písm. b) „Výzvy 13/2022 Provoz a údržba 2022 Programu rozvoj a podpora sportu 2021 – 2025“ č. j. NSA-0058/2020/A/120 (dále jen „výzva 13/2022“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 21. 1. 2024, č. j. 14 A 25/2023-35, žalobu zamítl. Proti citovanému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 5. 2024, č. j. 1 Afs 25/2024-88, tak, že zrušil jak rozsudek městského soudu sp. zn. 14 A 25/2023, tak rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2023, č. j. NSA-2048/2022/PU22/03, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V záhlaví tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím žalovaná řízení o žádosti žalobce o poskytnutí dotace opět zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalované brojí žalobce nyní podanou žalobou.
2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřela, že dle výzvy 13/2022 je oprávněným žadatelem mimo jiné ten, kdo je provozovatelem sportovního zařízení soustavně alespoň od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021. Z obsahu žalobcem předložené nájemní smlouvy však nevyplývá, že by měl žalobce statut provozovatele v ní uvedených sportovních zařízení jako osoby odpovědné za její provoz včetně plnění s tím spojených. Uvedená skutečnost pak nevyplývá ani z internetových stránek společnosti HAMR – Sport a. s. a databáze o tělovýchovných jednotách, sportovních klubech a sportovních zařízeních nacházejících se na území hlavního města Prahy provozované Pražskou tělovýchovnou unií, z. s., v nichž je jako provozovatel obou dotčených sportovišť uvedena společnost HAMR – Sport a. s. Jmenovaná společnost je rovněž výslovně uvedena jako provozovatel na provozním řádu areálu Hamr publikovaném na internetových stránkách www.hamrsport.cz, kdy žalobce je na těchto stránkách uveden jako spoluprovozovatel toliko přílehlého parkoviště. S ohledem na tuto skutečnost žalobce neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci specifikovanému ve výzvě 13/2022.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a následná podání

3. Městský soud předesílá, že s ohledem na obsáhlou žalobní argumentaci níže vymezuje pouze ve stručnosti okruhy žalobních námitek a jejich základní smysl.
4. **Žalobce** v podané žalobě předně namítá, že se žalovaná neřídila závazným právním názorem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 25/2024, aby při novém rozhodování o žádosti žalobce nebrala v potaz celý bod 6.2. písm. b) výzvy 13/2022. Spornou podmínkou dotační výzvy je totiž celý citovaný bod, a nikoliv jeho selektovaná část v podobě veřejnoprávní povahy vlastníka provozovaného sportoviště, jak se domnívá žalovaná.
5. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalované, že není provozovatelem v žádosti uvedených sportovních areálů, a tedy není oprávněným žadatelem o dotaci. Výzva 13/2022 žadatelům toliko ukládá, aby doložili titul k užívání sportoviště a aby byli jako provozovatelé sportoviště zapsáni v rejstříku sportu. Žalobce všem uvedeným podmínkám vyhověl, když předložil nájemní smlouvu, na základě níž je oprávněn užívat dotčené sportovní areály

Shodu s prvopisem provedla S. K.

v souladu s jejich účelem a předmětem, a byl v okamžiku podání žádosti o dotaci jako provozovatel dotčených areálů zapsán v rejstříku sportu. To však žalovaná v napadeném rozhodnutí nikterak nezohledňuje, naopak statut provozovatele dovozuje z databáze Pražské tělovýchovné unie, z. s., z internetových stránek žadatele o dotaci nebo dokonce z provozního řádu. Tyto zdroje však dotační podmínky dle výzvy 13/2022 pro určení osoby provozovatele nikterak nevymezují a ani z nich nevyplývá, že by měl žalobce status provozovatele dokládat z jiných zdrojů než z rozhodného zdroje v podobě rejstříku sportu. Tím žalovaná svévolně a excesivně rozšířila ve vztahu k žalobci kritéria pro určení okruhu oprávněných žadatelů, která si sama vymezila ve výzvě 13/2022. Kromě toho databáze Pražské tělovýchovné unie, z. s. není žádným oficiálním rejstříkem či registrem, jenž by byl v čase aktualizován a který by měl sloužit k prokazování údajů a informací o sportovištích či sportovních klubech. Žalobce má za to, že žalovaná z nájemní smlouvy vyvodila nesprávné závěry, neboť z ní naopak provozování sportovních areálů vyplývá, a nesprávné závěry dovodila rovněž ze selektivně vybraných veřejných zdrojů. Žalobce trvá na tom, že byl v rozhodné době provozovatelem sportovních areálů, což je schopen doložit mnoha dalšími důkazními prostředky.

6. Žalobce má rovněž za to, že je napadené rozhodnutí v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí žalované, čímž došlo k porušení zásady legitimního očekávání v postup správního orgánu. Výzva 13/2022 totiž není prvou výzvou v dotačním programu „*Rozvoj a podpora sportu 2021 – 2025*“, na základě které žalobce o dotaci žádal. Citované výzvě v minulosti předcházela „*Výzva 8/2020 Provoz a údržba 2021 Programu rozvoj a podpora sportu 2021 – 2025*“ č. j. NSA-0058/2020/A/7, ve které žadatel musel splňovat totožnou podmínku, tedy že je provozovatelem sportovního zařízení. V rámci citované výzvy žalobce podal dne 21. 12. 2020 rovněž žádost o poskytnutí dotace, přičemž k prokázání provozování předmětných sportovních areálů předložil pouze totožnou nájemní smlouvu, jako v nyní posuzované věci. Této žádosti přitom žalovaná vyhověla, žalobce byl shledán oprávněným žadatelem, a byla mu přiznána dotace ve výši 12 656 188 Kč. V rámci uvedené dotace byl navíc žalobce podroben následné kontrole, při níž nebylo ze strany žalobce shledáno žádné pochybení, s tím, že podmínky dotace a jejího použití byly dodrženy. Konečně, ze strany žalované doposud nikdy nezazněla výhrada stran toho, že by z nájemní smlouvy nevyplýval status žalobce jakožto provozovatele předmětných sportovních areálů a žalovaná do vydání napadeného rozhodnutí k žalobci jako k provozovateli přistupovala.
7. Závěrem žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo podepsáno neoprávněnou úřední osobou, a je tedy z tohoto důvodu nicotné. Tuto skutečnost žalobce dovozuje z odpovědi na žádost žalobce dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dle níž měl být Ing. L., který napadené rozhodnutí dne 30. 1. 2025 podepsal, dne 16. 1. 2025 (datace napadeného rozhodnutí) zařazen jako ředitel sekce úřadu žalované, přičemž dne 28. 1. 2025 měl být převeden na místo vedoucího oddělení pro parasport a ve stejný den měl být pověřen řízením sekce úřadu žalované. K rozsahu zastupování a podpisového oprávnění žalovaná nesdělila ničeho, ani neodkázala na žádný dokument. Dle § 3 odst. 4 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění účinném do 30. 4. 2025 (dále jen „zákon o podpoře sportu“) však mimo jiné platí, že za žalovanou navenek jedná její předseda a dle § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat kromě jiného podpis oprávněné úřední osoby.
8. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě uvedla, že se dle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 25/2024 mohla řídit ustanovením bodu 6.2. písm. b) výzvy 13/2022 za

Shodu s prvopisem provedla S. K.

podmínky, že přihlédne k v tomto rozsudku vytyčeným mantinelům. To žalovaná učinila, přičemž z citovaného rozsudku nikterak nevyplývá, že by se neměla zabývat nájemním vztahem žalobce se společností HAMR – Sport a. s.

9. K posouzení žalobce jakožto provozovatele předmětných sportovních zařízení žalovaná uvedla, že dle nájemní smlouvy žalobce může sportovní areály užívat. Nevyplývá z ní však, že by byl žalobce provozovatelem dotčených sportovních areálů, když takto není v nájemní smlouvě označen a ani nemá například oprávnění vydat návštěvní řád. Z nájemní smlouvy se naopak podává, že bez souhlasu pronajímatele společnosti HAMR – Sport a. s. se nesmí v sportovních areálech nic stát, proto je tedy jmenovaná společnost skutečným provozovatelem. Ze snímků obrazovky zachycujících internetové stránky společnosti HAMR – Sport a. s. a Pražské tělovýchovné unie, z. s. pořízených před vydáním napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že provozovatelem sportovišť byla v rozhodné době společnost HAMR – Sport a. s. Byl-li by žalobce skutečným provozovatelem, měl by být takto uváděn ve smlouvách, na fakturách a ve veřejně dostupných databázích. Ve vztahu k rejstříku sportu žalovaná uvedla, že jej sice spravuje, samotné zapsání žalobce nicméně neosvědčuje, že je skutečným provozovatelem předmětných areálů. Jsou to totiž sportovní organizace, které konkrétní skutečnosti, tedy i provozování sportovních areálů do rejstříku sportu zapisují. Kromě toho, dle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí skutečnosti obecně známé, tedy i zjištěné z veřejně dostupných internetových stránek.
10. Co se týče namítaného rozporu napadeného rozhodnutí s dosavadní rozhodovací praxí a porušení zásady legitimního očekávání žalovaná uvedla, že teprve před vydáním napadeného rozhodnutí zkoumala internetové stránky společnosti HAMR – Sport a. s. a Pražské tělovýchovné unie, z. s., z nichž vyplynula jako provozovatel jmenovaná společnost, a nikoliv žalobce. Ohledně zjištění z internetových stránek se tak jedná o novou skutečnost, která žalované nebyla známa před vydáním rozhodnutí o dotaci v roce 2021, přičemž ji nyní nešlo pominout. O rozpor s dosavadní rozhodovací praxí se pak nemůže jednat, neboť žalovaná zastavovala řízení i u jiných žadatelů o dotaci v rámci výzvy 13/2022, případně jim žádosti o poskytnutí dotace na základě uvedené výzvy zamítala. Napadené rozhodnutí se tak sice může jevit vůči žalobci jako překvapivé, avšak není v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí žalované v obdobných případech. Nepřihlédla-li by přitom žalovaná k těmto novým skutečnostem ve vztahu k žalobci, neodůvodněně by jej zvýhodnila oproti jiným žadatelům a diskriminovala by je ve prospěch žalobce.
11. K námitce žalobce týkající se podpisu napadeného rozhodnutí neoprávněnou osobou žalovaná uvedla, že ze zákona o státní službě, ze zákoníku práce, ale i z vnitřních předpisů žalované vyplývá, že zaměstnanec může být pověřen k podepisování dokumentů. Tak je tomu i v nyní posuzované věci, kdy Ing. L. byl oprávněnou úřední osobou pověřenou k podpisu napadeného rozhodnutí. Kromě toho žalovaná nemá povinnost uveřejňovat na svých internetových stránkách, kdo je oprávněnou úřední osobou pověřenou k podpisu konkrétního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí pak není ani nicotné, neboť žalovaná je dle § 3 odst. 1 zákona o podpoře sportu věcně příslušným správním úřadem, napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné či právně nebo fakticky neuskutečnitelné, ani netrpí takovými vadami, že by jej nešlo považovat za rozhodnutí. Domníval-li se pak žalobce, že podpis Ing. L. způsobuje nicotnost napadeného rozhodnutí, měl podat podnět k prohlášení nicotnosti dle § 77 odst. 3 správního řádu.
12. V replice k vyjádření žalované **žalobce** nad rámec žalobních námitek uvedl, že v případně nájemní smlouvy je přirozené, že je v ní žalobce definován jako nájemce, a nikoliv jako Shodu s prvopisem provedla S. K.

provozovatel. Slovní označení žalobce v nájemní smlouvě však nemůže být pro posouzení reálného stavu z povahy věci relevantní. Stejně tak není rozhodující, že nájemní smlouva neobsahuje oprávnění žalobce vydat pro dotčené sportovní areály návštěvní řád apod. Logické rovněž je, že bez souhlasu vlastníka nemůže nájemce provádět ve sportovištích stavební úpravy. K uvedení společnosti HAMR – Sport a. s. na jejích internetových stránkách jakožto provozovatele daných sportovních areálů pak došlo omylem v souvislosti s migrací dat ze starého na nový web. Žalobce i přesto trvá na tom, že v nyní posuzované věci je rozhodné, zda byl zapsán jako provozovatel sportovních areálů v rejstříku sportu, přičemž žalovaná je ze zákona povolána k ověření jeho pravdivosti. Ve vztahu k porušení zásady legitimního očekávání žalobce doplnil, že žalovaná mohla již v minulosti v rámci posuzování oprávněnosti žádosti žalobce o dotaci zjišťovat zápis žalobce na internetových stránkách společnosti HAMR – Sport a. s. a z databáze Pražské tělovýchovné unie, z. s. Přesto tak žalovaná učinila až nyní, a to z důvodu, aby mohla odůvodnit zamítavé rozhodnutí o žádosti o dotaci. Co se týče podpisu napadeného rozhodnutí Ing. L., kdo je oprávněnou osobou musí být zaznamenáno ve spise. Žalovaná tak mohla na tento záznam odkázat.

13. V doplnění tvrzení a důkazních návrhů **žalobce** poukázal na to, že žalovaná v mezidobí vyhlásila další dotační výzvu v programu Rozvoj a podpora sportu s názvem „*Výzva 8/2025 Můj klub 2025*“. Žalobce dle uvedené výzvy požádal o dotaci a splnění podmínky provozování sportovního zařízení a jeho dlouhodobé užívání doložil totožnou nájemní smlouvou jako v nyní posuzované věci. Této žádosti žalovaná vyhověla a dotaci poskytla. Dle žalobce se tedy jedná o mstu ze strany žalované za to, že dal Nejvyšší správní soud žalobci za pravdu a původní rozhodnutí v nyní posuzované věci zrušil.
14. V duplice k replice žalobce **žalovaná** nad rámec již uplatněné argumentace doplnila, že to, že si žalobce pronajme sportovní areály od jiné osoby ještě neznamená, že je skutečně provozuje. Je totiž podstatné, jak je sportovní zařízení skutečně užíváno, a nikoliv co je účelově uvedeno v nájemní smlouvě. Povinnost vlastníka nebo provozovatele sportovního zařízení vydat návštěvní řád pak vyplývá přímo z § 7a odst. 1 zákona o podpoře sportu. Ohledně žalobcem namítaného šikanózního postupu žalovaná uvedla, že vyhláší různé výzvy, které jsou různě zaměřeny. Cílem výzvy „Můj klub“ pro rok 2025 je pak obecně podpořit sportovní činnost a při splnění dalších podmínek i provoz sportovních zařízení. Porovnání výzev je tak bezpředmětné, a to zejména s ohledem na jejich jiný cíl.
15. V triplice k duplice žalované **žalobce** neuvedl ničeho dalšího nad rámec již uplatněné žalobní argumentace.
16. V kvadruplice k triplice žalobce **žalovaná** setrvala na své již uplatněné argumentaci a nad rámec neuvedla ničeho dalšího.

III. Posouzení žaloby

17. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba je důvodná, neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Městský soud proto v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání. Současně soud uvádí, že

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žalobce i žalovaná vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

18. Městský soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů a listin obsažených ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Z toho důvodu neprovedl většinu žalobcem navržených listin. Návrh žalobce na provedení důkazů v podobě výpisu z rejstříku sportu, seznamu zaměstnanců žalobce a jejich výsledku, výsledků osob JUDr. Mgr. J. F., PhD., Ing. J. M., Ing. M. L., místního šetření v areálech, účetnictví žalobce, žádosti o dotaci dle výzvy ze dne 21. 12. 2020, rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 25. 11. 2021, č. j. NSA-PU21-02003/2020/PU21/3, opravného rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. NSA-PU21-02003/2020/PU21/6, protokolu o kontrole ze dne 4. 10. 2022, č. j. NSA-0059//2022/KC/4, emailové komunikace žalované k posouzení nájemních smluv, sdělení informací ze dne 4. 3. 2025, výzvy 8/2025 č. j. NSA-00000/2025/2508/1, žádosti žalobce o poskytnutí dotace dle výzvy 8/2025, výňatku z jednotného dotačního portálu k podání žádosti o dotaci dle výzvy 8/2025 a předchozí žalobou podanou rámci řízení vedeného zdejší soudem pod sp. zn. 14 A 25/2023 soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl, neboť pro posouzení věci jsou dostatečná zjištění ze správního spisu. V případě listin vztahujících se k dotaci dle výzvy 8/2025 se pak jedná o dokumenty, jejichž obsah se míjí s předmětem řízení. Současně je soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a nikoliv ze skutečností vztahujících se k době pozdější.
19. Před vypořádáním žalobních bodů městský soud předesílá, že podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost. Uvedené plyne rovněž ze samotného kasačního principu, jímž je správní soudnictví v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů ovládáno, přičemž závazný právní názor se uplatňuje pouze v rozsahu rozhodování konkrétní věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu proto soud mimo jiné přezkoumává, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, kdy otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí již předmětem posouzení být nemohou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39).
20. V nyní posuzované věci městský soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, č. j. 14 A 25/2023-35, jímž žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2023, č. j. NSA-2048/2022/PU22/03, zamítl. K žalobcem podané kasační stížnosti následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 5. 2024, č. j. 1 Afs 25/2024-88, zrušil jak citovaný rozsudek městského soudu, tak rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2023. Kasační soud uzavřel, že podmínka bodu 6.2. písm. b) výzvy 13/2022, konkrétně ta část, že žadatel o dotaci musí být buď vlastníkem sportoviště, nebo má sportoviště v nájmu, výpůjčce či pachtu od veřejnoprávního subjektu (státu či územně samosprávného celku nebo subjektu s jejich jakoukoliv majetkovou účastí), neobstála v testu základní racionality. V bodu 44. zrušujícího rozsudku pak Nejvyšší správní soud uložil žalované, aby v dalším řízení o žádosti žalobce o dotaci ke sporné podmínce bodu 6.2. písm. b) výzvy 13/2022 nepřihlédla. Žalovaná tak byla povinna se závazným právním názorem řídit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 7 As 88/2020-21).

Shodu s prvopisem provedla S. K.

21. V návaznosti na shora uvedené městský soud uvádí, že nyní rozhodující senát není oprávněn se odchýlovat, revidovat či jakkoli přehodnocovat závěry vyslovené v téže věci Nejvyšším správním soudem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS). V předchozím zrušujícím rozsudku se nicméně kasační soud k námitkám, které jsou uplatňovány v nyní posuzované věci, nemohl vyjádřit a zaujmout k nim jakýkoliv závazný právní názor, neboť tyto žalobce s ohledem na podstatu předchozího řízení před správními soudy nemohl namítat. Původní zrušené rozhodnutí žalované dne 3. 1. 2023, č. j. NSA-2048/2022/PU22/03, totiž vycházelo z nesplnění podmínky uvedené v bodu 6.2. písm. b) výzvy 13/2022, která byla následně kasačním soudem shledána iracionální, a k níž neměla žalovaná v dalším řízení přihlížet. Žádný konkrétní právní názor, kterým by byl nyní rozhodující senát vázán ve vztahu k aktuální žalobní argumentaci žalobce, ve zrušujícím rozsudku vysloven nebyl.
22. Městský soud se proto nejprve zabýval žalobcem vznesenou námitkou, že se žalovaná neřídila závazným právním názorem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 25/2024, když spornou podmínkou dotační výzvy 13/2022 byl celý bod 6.2. písm. b), nikoliv pouze část týkající se veřejnoprávní povahy vlastníka provozovaného sportoviště. S tímto závěrem se městský soud neztotožňuje. Z obsahu zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 25/2024 naopak vyplývá, že za iracionální považoval kasační soud právě tu část dotační podmínky uvedené v bodu 6.2. písm. b) výzvy 13/2022, která se vztahovala k veřejnoprávní povaze přímého či nepřímého vlastníka pronajímaných sportovišť v podobě státu nebo územně samosprávného celku. Pouze tato část sporné dotační podmínky totiž dle kasačního soudu nebyla schopna naplnit deklarovaný cíl dotace. V bodu [38] citovaného zrušujícího rozsudku pak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že požadavek na provozování sportoviště žadatelem alespoň do 31. 12. 2022, tedy po celé období, k němuž se dotace může vztahovat, je toliko součástí sporné podmínky podporující iracionalitu požadované veřejnoprávní povahy vlastnické struktury sportoviště. Kromě toho by s ohledem na deklarovaný cíl dotace, jímž je podpora a rozvoj sportu a sportovních organizací celoročně provozujících sportovní zařízení v podobě pomoci s nákladovými položkami zasaženými významným inflačním nárůstem v letech 2021 a 2022 (energie, vodné a stočné, spotřební materiál atd.), nedávalo smysl, nemohla-li by žalovaná ověřit a trvat na tom, aby v rozhodném období byl žadatel o dotaci skutečně provozovatelem, který vynaložil dotační výzvou předpokládané náklady. Tato námitka proto není důvodná.
23. Stěžejní otázkou v nyní posuzované věci je, zda žalovaná oprávněně postupovala podle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel a zda žalobce skutečně neodpovídal okruhu oprávněných žadatelů o dotaci vymezených ve výzvě. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a přímo zkracující jeho práva, když žalovaná nesprávně hodnotila závěry plynoucí z jím předložené nájemní smlouvy a rovněž i ze selektivně vybraných veřejných zdrojů.
24. Podle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel *na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.*
25. Podle § 14j odst. 1 věty třetí rozpočtových pravidel *obsahem výzvy je její věcné zaměření, okruh oprávněných žadatelů o dotaci, lhůta pro podání žádosti, popřípadě další požadavky, které žadatel o dotaci musí naplnit, a informace o podkladech podle § 14 odst. 3 písm. f).*

26. Podle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel *poskytovatel usnesením řízení zastaví v případě, že žadatel neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve výzvě k podání žádosti.*
27. Usnesení o zastavení řízení pak musí obsahovat všechny formální náležitosti kladené na takové rozhodnutí rozpočtovými pravidly a rovněž i subsidiárně aplikovaným správním řádem. Ačkoli totiž usnesení o zastavení řízení není z povahy věci totožné jako negativní meritorní rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dotace, ve svém důsledku má pro žadatele obdobné důsledky (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2023, č. j. 18 A 80/2022-83).
28. Z judikatury dále vyplývá, že nemá-li žadatel o dotaci či návratnou finanční pomoc na její poskytnutí právní nárok, nemůže její poskytnutí legitimně očekávat (ve smyslu ochrany ústavního práva na majetek). Poskytovatel dotace má v takovém případě „široký prostor pro uvážení, komu, za jakých podmínek a zda vůbec dotaci poskytne“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. NSS, bod [29]). Slovo „může“ užitá v § 14 odst. 2 rozpočtových pravidel v tomto případě tedy skutečně zakládá rozsáhlou diskreci poskytovatelů dotací, která je výslovně potvrzena zněním odstavce prvního o nenárokovosti dotace. To neznamena, že je vyloučena soudní ochrana neúspěšných žadatelů, nicméně případný soudní přezkum je „omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za podmínek stanovených obecným způsobem“ (viz již citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Ads 83/2014, bod [31]). Řádný proces je pak určen právními předpisy, dokumenty, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, případně základními procesními zásadami (tamtéž). Rozšířený senát v této souvislosti v bodě [33] citovaného rozsudku konstatoval, že „soudní přezkum je tam, kde má poskytovatel správní uvážení, komu, za jakých podmínek, případně zda vůbec dotaci poskytne, realizován specifickým způsobem. Soudní přezkum neznamena nahrazení správního uvážení uvážením soudu. [...] Součástí přezkoumání je i posouzení, zda je správní uvážení logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Právě uvedené vylučuje, aby soudy přezkoumávaly účelnost napadeného rozhodnutí, resp. aby dokonce uvážení správního orgánu nahradily uvážením vlastním“. Vzhledem k tomu, že rozhodování o poskytování dotací probíhá v rámci správního uvážení, přísluší soudům při přezkumu negativních rozhodnutí toliko posoudit, zda správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil, či je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
29. Prostor pro uvážení správního orgánu má pak vždy své limity, které jsou stanoveny předem právními předpisy, případně je správní orgán vymezuje průběžně vlastní rozhodovací praxí, kterou je povinen následně dodržovat. Kritéria pro rozhodování ani aplikační praxe nesmějí být excesivní (např. diskriminační) a svévolná. Při rozhodování je nutné zohledňovat konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí musí být rovněž řádně odůvodněno (srov. citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Ads 83/2014, bod [32]).
30. Požadavek na správné a úplné zjištění skutkového stavu je vyjádřen v § 3 správního řádu a je předpokladem pro řádné posouzení věci. Pro úplné zjištění skutkového stavu je tak nezbytné, aby správní orgán provedl důkazy a shromáždil podklady pro rozhodnutí v takové míře, aby jimi osvětlil všechny pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Shledá-li

Shodu s prvopisem provedla S. K.

soud, že je správním orgánem zjištěný skutkový stav zatížen vadou, zruší napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Za vady skutkových zjištění pak považuje ustálená soudní praxe tři situace. Prvou situaci představují vady spočívající v absenci opory skutkové podstaty, z níž správní orgán při posuzování vycházel, v obsahu správního spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008-91 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2007, č. j. 3 As 54/2006-71). Druhou vadou je rozpor skutkové podstaty, z které správní orgán vycházel, s obsahem správního spisu a třetí vadu zakládá potřeba rozsáhlého doplnění skutkových zjištění za účelem odstranění neúplně zjištěného skutkového stavu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Dokazování ve správním řízení je pak dle § 50 odst. 4 správního řádu ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž správní orgán je ve vztahu k předmětu dokazování povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Vyžaduje-li to konkrétní věc, je na správním orgánu, aby provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy aby případně obstaral a posléze provedl řadu důkazů. V této souvislosti městský soud zároveň poukazuje na to, že porušením principu volného hodnocení důkazů, který může vést až k tomu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, je mimo jiné i skutečnost, kdy správní orgán bez bližšího vysvětlení akcentuje toliko některé z provedených důkazů, zatímco jiné, nepodporující jeho závěry, opomíjí nebo záměrně vynechá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005-96).

31. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 8. 2022 podal žalobce žádost o poskytnutí dotace dle výzvy 13/2022. V předmětné žádosti žalobce uvedl, že provozuje na základě nájemní smlouvy dva sportovní areály. Každý z těchto areálů obsahuje jednotlivá sportoviště, která jsou zapsaná v rejstříku sportu. Na uvedených sportovištích pak probíhá pravidelná organizovaná sportovní činnost sportovních oddílů žalobce. Finanční prostředky hodlá žalobce použít na úhradu uznatelných nákladů, především pak na úhradu nákladů na energie a vodné a stočné. K předmětné žádosti žalobce připojil mimo jiné přehled předpokládaných nákladů sportovišť a nájemní smlouvu.
32. Dle bodu 6.2. písm. b) výzvy 13/2022 musí být žadatel o dotaci mimo jiné provozovatelem sportovního zařízení soustavně alespoň od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2022. V poznámce pod čarou č. 1 je pak uvedeno, že *„podmínka trvání vlastnictví/nájmu/výpůjčky/pachtu soustavně od 1. 1. 2021 do podání žádosti je splněna i tehdy, kdy jednotlivé právní tituly na sebe bezprostředně navazují (např. nájemce se stane vlastníkem, původní nájemní smlouva je ukončena a je nahrazena novou apod.)“*. Další podmínkou pro určení okruhu oprávněných žadatelů je dle bodu 6.1. odst. 2. výzvy 13/2022 to, že žadatel má být zapsán v rejstříku sportu a má v něm evidovat provozované sportovní zařízení, které je předmětem žádosti o dotaci. Žalobce proto tuto skutečnost dokládal nájemní smlouvou uzavřenou se společností HAMR – Sport a. s. ze dne 17. 6. 2018, ve znění dodatku č. 1 ze dne 31. 8. 2020, přičemž dle § 3f zákona o podpoře sportu je rejstřík sportu neveřejným informačním systémem, jehož správcem je žalovaná, a vztahuje se pouze na osoby žádající o dotaci.
33. Žalovaná napadeným rozhodnutím řízení o žádosti žalobce o dotaci zastavila, přičemž k důvodům takového postupu ve vztahu k žalobcem předložené nájemní smlouvě pouze neurčitě uvedla, že z jejího obsahu nevyplývá statut žadatele jako provozovatele dotčených sportovních zařízení, tedy jako osoby odpovědné za jejich provoz včetně plnění s tím spojených. Svá skutková zjištění ohledně této otázky pak žalovaná naopak opřela prakticky výlučně o údaje z databáze Pražské tělovýchovné unie, z. s. a internetových stránek

Shodu s prvopisem provedla S. K.

společnosti HAMR – Sport a. s. Žalovaná však již nikterak tato zjištění nekonfrontovala s údaji uvedenými v rejstříku sportu. Ten totiž v napadeném rozhodnutí ani nezmiňuje a neuvádí, jaké skutečnosti z něj plynou a jaké důvody ji vedly k tomu, aby z něj nevycházela pro zjištění žalobcem provozovaných sportovišť.

34. Vykazují-li listiny, které byly součástí podkladového správního spisu pochybnosti o úplnosti zjištění skutkového stavu, měla žalovaná za účelem jeho zjištění bez jakýchkoliv pochybností učinit další dokazování nebo nabídnout ucelený argumentační rámec, který by ve svém výsledku vyvrátil jakoukoli pochybnost o tom, že žalobce není skutečným provozovatelem předmětných sportovišť. Sama žalovaná v čl. IV na straně 7 tripliky ze dne 5. 9. 2025 uvedla, že *„je podstatné, jak je sportovní zařízení skutečně užíváno, a nikoliv co je účelově napsáno v Nájemních smlouvách.“* Tomu však žalovaná v nyní posuzované věci nedostála, když k objasnění této stěžejní otázky neučinila dostatečné dokazování. Není zřejmé, z jakých objektivních důvodů považuje žalovaná zrovna údaje uvedené v databázi Pražské tělovýchovné unie, z. s. za správné a pravdivé, odrážející reálný stav ohledně provozovatele dotčených sportovišť, když jí, na rozdíl od žalované, není dle § 3f odst. 1 zákona o podpoře sportu svěřeno spravovat informační systém veřejné správy (rejstřík sportu), v němž jsou vedeny údaje o sportovních organizacích, sportovcích a sportovních zařízeních. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (ani ve správním řízení) se pak k existenci údajů plynoucích z rejstříku sportu žalovaná ani nijak nevyjádřila. Žalovaná tak založila své rozhodnutí na skutkovém stavu, který ze správního spisu nevyplývá [§ 76 odst. 1 psím. b) s. ř. s.]. V této souvislosti měla žalovaná vyzvat žalobce dle § 14k odst. 3 rozpočtových pravidel, potažmo bodu 15 výzvy 13/2022, k předložení doplňujících podkladů, na základě nichž by rozporné skutečnosti odstranila. Namísto toho žalovaná bez dalšího přistoupila k zastavení řízení o žádosti o dotaci. Žalovaná proto pochybila, neučinila-li za účelem zjištění potřebných skutkových okolností další dokazování, z něhož by zjistila skutkový stav bez jakýchkoliv pochybností. Žalobce přitom neměl a nemohl mít důvod k pochybnostem, že jej žalovaná nepovažuje za provozovatele sportovních zařízení, když se ze znění výzvy 13/2022 jeví jako dostatečné doložení existence nájemního vztahu. Kromě toho například z čl. II odst. 1 se podává, že žalobce je oprávněn užívat předmět nájmu (sportoviště) v souladu se svým účelem a předmět hlavní či vedlejší činnosti, zejména pak za účelem poskytování a provozování tělovýchovných a sportovních služeb a organizování sportovní činnosti. Současně je dle čl. IV odst. 3 nájemní smlouvy žalobce povinen hradit pronajímateli platby za plnění spojená s užíváním předmětu nájmu, a to elektřinu, plyn, vodné a stočné. Skutečnost, že existenci statutu provozovatele v osobě žalobce nemá žalovaná za prokázanou se tak žalobce dozvěděl až z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
35. S ohledem na jednoinstančnost řízení o dotaci a současnou absenci výzvy žalované k seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce teprve z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznal, že žalovaná jím předloženou nájemní smlouvu nepovažuje za způsobilou k prokázání skutečnosti, že je provozovatelem předmětných sportovišť. Proto až v žalobě navrhl důkazy svědeckými výpověďmi jeho zaměstnanců, účetnictvím a místním šetřením na sportovištích. Dokazování v soudním řízení správním je ovládáno principem plné jurisdikce, jenž Nejvyšší správní soud definoval v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, tak, že *„tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně)*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

právní deficit, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nabrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní“ (s tímto chápáním zásady plné jurisdikce se ztotožnil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod [42]).

36. Soud k uvedenému shrnuje, že s ohledem na minimální rozsah dokazování provedený žalovanou je dána potřeba zásadního doplnění dokazování ze strany správního orgánu, jehož činnost soud nemůže nahrazovat (srov. judikaturu citovanou v bodě [35] výše). Je proto primárně na žalované, aby v dalším řízení dokazování přiměřeně doplnila a skutková zjištění postavila na jisto a do souladu s obsahem provedených důkazů.
37. Městský soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se rozporu napadeného rozhodnutí s dosavadní rozhodovací praxí žalované a porušením zásady legitimního očekávání. Předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného správního orgánu, nebo jeho dlouhodobá, jednotná a ustálená rozhodovací praxe (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2025, č. j. 9 Afs 193/2024-23). Dle městského soudu však v nyní posuzované věci nebyl splněn ani jeden z uvedených judikатурních předpokladů pro vznik legitimního očekávání na straně žalobce. Ve vztahu k dlouhodobosti a ustálenosti rozhodovací praxe městský soud připomíná, že jediné rozhodnutí nemůže založit správní praxi v podobě „ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2023, č. j. 4 As 401/2021-44), které by se žalobce mohl účinně dovolávat. Žádná jiná rozhodnutí správního orgánu, z nich by bylo možné ustálenost dosavadní rozhodovací praxe žalované dovozovat, žalobce nepředestřel a poukázal toliko na předchozí rozhodnutí v jeho věci. Skutečnost, že v předchozím případě žádosti žalobce o dotaci žalovaná postupovala jinak však ještě nezakládá jeho legitimní očekávání, že tak bude žalovaná rozhodovat ohledně každé jeho žádosti. Nelze pak hovořit ani o založení legitimního očekávání v souvislosti s opomenutím správního orgánu, neboť by se muselo jednat o pasivitu správního orgánu, která je vědomá, respektive zamýšlená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2025, č. j. 22 Afs 143/2025-40). Konečně, ohledně ujištění ze strany správního orgánu se rovněž nejedná, když se žádného ujištění ze strany správního orgánu žalobci nedostalo a ani jej žalobce netvrdí. Tato námitka není důvodná.
38. Namítá-li pak žalobce, že napadené rozhodnutí podepsala neoprávněná úřední osoba, k tomu městský soud uvádí, že podle § 14 odst. 1 správního řádu je úřední osobou *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu*. Podle § 15 odst. 2 správního řádu pak *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby")*. Žalobci lze přisvědčit v tom, že ze správního spisu nevyplývá pověření Ing. L. vedoucím správního orgánu a žalovaná nesdělila, z jakého konkrétního ustanovení jejích vnitřních předpisů by takové pověření mělo vyplývat. Uvedené pochybení spočívající v nesdělení informace o oprávněných úředních osobách sice je procesní vadou,

Shodu s prvopisem provedla S. K.

nemá však za následek nezákonnost rozhodnutí a nevede k nutnosti napadené rozhodnutí zrušit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Stejně tak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016-69, uzavřel, že „i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenaloby to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1018/2014)“, přičemž je nutné připomenout, že ve vztahu ke správnímu rozhodnutí se nejedná „o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.“ Dle městského soudu by nezákonnost rozhodnutí nastala například ve chvíli, kdy by v důsledku takového pochybení rozhodovala ve věci podjatá úřední osoba. Taková situace nicméně nenastala a žalobce ji ani netvrdí. Konečně, napadené rozhodnutí není ani nicotné, neboť nicotným rozhodnutím je dle § 77 odst. 1 správního řádu takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Žádná ze zákonem předvídaných skutečností způsobujících nicotnost ve vztahu k napadenému rozhodnutí v nyní posuzované věci nenastala. Tato námitka proto není důvodná. Nicméně z důvodu právní jistoty má soud za to, že by nedílnou součástí správního spisu mělo být i pověření, ze kterého by jednoznačně vyplývalo oprávnění konkrétní osoby předmětné rozhodnutí podepsat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť toto její rozhodnutí nemá oporu ve spisu, resp. je s ním rozporu, a zároveň je potřeba rozsáhlého doplnění skutkových zjištění za účelem odstranění neúplně zjištěného skutkového stavu. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
40. V dalším řízení bude žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku. Úkolem žalované bude opětovně posoudit žádost žalobce a v rámci toho přistoupí k provedení dokazování k otázce, zda žalobce naplňuje podmínku provozovatele předmětných sportovišť, přičemž vyzve žalobce k případnému navržení důkazů tak, aby bylo zachováno jeho právo na řádný proces. Současně žalovaná dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámí žalobce před vydáním rozhodnutí s podklady a dá mu možnost se k nim vyjádřit.
41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 5 úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, žalobu, repliku, tripliku a návrh na doplnění dokazování [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 33 674 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. 12. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.